

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

1. SRPNA 2021

Z obsahu:

Ježíš se modlí za mne

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 2. června 2021,
Řím, nádvoří Sv. Damase
v Apoštolském paláci
- strana 2 -

Svatý Albert z Trapani

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewske (61)
- strana 5 -

Vyzařování lásky

Małgorzata Sołtyková
- strana 7 -

Prohlášení ČBK

k manželství
stejnopohlavních párů
- strana 9 -

Výzva českých
a moravských biskupů
věřícím k nadcházejícím
parlamentním volbám
- strana 9 -

Bůh existuje,
potkala jsem ho (1)

- strana 10 -

Nové utváření manželství
a rodiny v raném křesťanství
(2 - dokončení)

Marius Reiser
- strana 12 -

Raffaello Santi (1483-1520): Proměnění Páně

Vyzařování lásky

Svatý Jan Pavel II. napsal o Eucharistii: „Zde se nachází poklad církve, srdce světa, záruka cíle, po němž každý člověk, byť i nevědomě, dychtí.“ (Ecclesia de Eucharistia, 59) Papež učil, že nejenom její působení, ale také adorace mimo mši svatou je čerpáním ze samotného zdroje lásky.

Během Eucharistie se skutečně v přítomnosti děje centrální událost spásy – smrt a zmrtvýchvstání Pána Ježíše a uskutečňuje se dílo vykoupení. Pán Ježíš nám zanechal sám sebe v podobě chleba. Kristus je skutečně přítomný v Nejsvětější svátosti, ale nechce zůstat zavřený ve svatostánku, touží po společenství s člověkem. Eucharistická adorace je odpovědí na tu velikou Boží touhu. Možnost adorace Nejsvětější svátosti je pro nás výjimečnou výsadou a zdrojem nadpřirozených milostí.

Kristus je přítomný a uzdravuje

Skutečná Kristova přítomnost v Nejsvětější svátosti je velké tajemství, které přesahuje lidský rozum i smysly. K rozpoznání Krista v Hostii vystačí víra, – ta je klíčem otevírajícím srdce člověka k setkání s Bohem a k odevzdání se jeho proměňujícímu působení.

Stávají se však i neobyčejné případy, kdy se Pán Ježíš dotýká srdce i duše osoby nevěřící a uzdravuje ji darem své nekonečné lásky. Taková milost potkala i Martu. Takto si připomíná onu chvíli: „Začíná adorace. Co to vlastně je? Nikdy dřív jsem na něčem takovém nebyla. (...) Hledím na bílou Hostii, já – bojovná ateistka, najednou zažívám horoucí vlnu, která proniká mým tělem. Celá se třesu. V srdci cítím živý oheň. Láska... To je láska...? Slzy tečou proudem po mých tvářích. (...) Jsem v důvěrném vztahu se Stvořitelem, jako by ve svatyni nebyl nikdo jiný. Jenom on a já. Vtiskává svoji přítomnost do mé duše jako oceán něhy do suché, rozpukané země. Ještě... Ještě, prosím... Toužím, aby tento prožitek trval donekonečna. Je více reálný a vzrušující než všechno, co jsem do té doby zažila.“⁽¹⁾

O nesmírnosti Božího milosrdenství vůči potřebným lidem svědčí také P. Nicolas Buttet, zakladatel společenství *Eucharistiein* ve Francii, propagátor adorace Nejsvětější svátosti. Otec Nicolas

vyličil příběh dívky, která od 12 let brala drogy, měla za sebou pět sebevražedných pokusů a prožila extrémní násilí. Její mládenec byl obchodník s narkotiky a byl zavražděn na ulici. Když pobývala na psychiatrickém oddělení, bolestivě zmlátila ošetřovatelku, která jí měla píchnout uklidňující injekci. Po tomto incidentu „nevěděli, co s ní dělat“ – informuje P. Nicolas – „tehdy ji přivezli k nám. Jednoho dne byla úplně nepříčetná; bylo to strašné. A později mi oznámila: »Du vocad'!« Otec Nicolas, ačkoliv riskoval fyzické napadení, dívku přiměl k rozmluvě, která skončila smírem. „Dovolíš mi tady ještě zůstat?« Odpověděl jsem: »Samozřejmě, ale pod jednou podmínkou. Když budeš ztrácet vědomí, jdi do kaple.« A ona: »Ne. Já přece nevěřím v tvého Ježíše ani v to bílé tam! Já v to nevěřím!« Řekl jsem: »Je jenom jedna osoba, která tě tady snáší. A to Ježíš. A kaplička je zvukotěsná (...). Když budeš chtít šilet, jdi za Ježíšem a dělej to před ním. Především proto, že tě nebudu slyšet, a jenom on s tebou může vydržet.« A ona to udělala. (...) Jednoho dne, když vyšla z kaple (...), řekla: »Nicolasi, al, al!« – »Co?« – »Srdce!« Říkám: »Skoč do auta, okamžitě jedeme do nemocnice!« Napadlo mě, že její srdce po požití nějaké substance právě... A ona říká: »Ne, to není tamto. To je Ježíšova láska (...). Viš, řekla jsem Ježíšovi: ‚Máš jednu hodinu, abys mi řekl, že jsi, nebo že nejsi. Jestli jsi, dáš mi nějaké znamení, ale jestli nebude žádná odpověď, vezmu si život... Už dál nesnesu takový život.« (...) Když hodina uplynula, pozvedla se a řekla: »Tys mi nic neřekl. Možná se uvidíme na druhé straně, jestli existuješ.« (...) »Nicolasi, nevím, co se stalo, ucítila jsem, že moje srdce začalo planout, padla jsem na kolena...« Byla Ježíšovi blízko! Blízko monstrance, u rohu oltáře... Řekla: »Nespouštěla jsem z něho oči. ‚Nenechám tě! Neodejdu od Tvých nohou!« Řekla mi ještě: »Zlomila jsem se tam. A teď vlastně vycházím z kaple.

On mi řekl, že existuje a že mě miluje.« Měla být pořád na lécích... (...) Řeknu krátce, že nejdřív udělala maturitu, potom magisterská studia z politických věd, stala se věřícím člověkem.“ (*Eucharystia i uzdrowienie*, Varšava 2019)

Otec Nicolas se dělí o ještě jeden neobvyklý příběh uzdravení během adorace Nejsvětější svátosti: „Přijali jsme dívku, která se zapletla do sadomasochistické prostituce, deset let prostituce, násilí a hororů. (...) Na eucharistické adoraci pobývala hodiny každý den. Dostala se z toho. Teď docela dobře studuje. Jednoho dne ke mně přijela a řekla: »Viš, Nicolasi, zdá se mi, že Ježíš ve mně znovu stvořil panenství. Cítím to dokonce fyzicky. Moje tělo, které neustále trpělo, moje ženskost, která mi způsobovala ustavičnou bolest... nejenom fyzicky...« (...) Kristův čistý pohled a zároveň pohled její, který utkvěl na Kristu – to přineslo očistění jejího srdce i jejího těla. Myslím, že se ve světě poznamenaném erotismem a pornografií adorace stane místem hlubokého uzdravení.“ (*tamtéž*)

Během setkání s eucharistickým Ježíšem obdržel dar víry také André Frossard, novinář, spisovatel a filosof, který byl od roku 1962 šéfredaktorem časopisu „Le Figaro“, jednoho z nejvýznamnějších evropských časopisů, který utvářel evropské veřejné mínění. Frossard patřil k nejproslulejším a nejvlivnějším spisovatelům a novinářům v tehdejší Evropě. V červnu roku 1935 prožil neuvěřitelné obrácení: „Byl jsem (...) ateistou, když jsem procházel dveřmi kaple, a zůstal jsem jím nadále v jejím vnitřku. Lidé tam přítomní, spatření pod světlem, vrhali jenom stíny, mezi kterými jsem nemohl odlišit svého přítele, a něco jakoby slunce zářilo uvnitř kaple. Nevěděl jsem, že to byla Nejsvětější svátost. Nepoznal jsem nikdy milostná trápení, ani nepokoj, ani zvědavost. Náboženství byla stará chiméra a křesťané opožděný druh na cestě historické evoluce. (...) Ještě dnes vidím toho dvacetiletého chlapce, kterým jsem tehdy byl. Nezapomněl jsem jeho oslepení, když se náhle před ním z hlubin té malé kapličky vynořil svět, jiný svět – se záblesky k nesnesení, se šílenou soudržností, jehož světlo vyjevovalo a zároveň zakrývalo přítomnost Boha, téhož Boha, o kterém by ještě před chvílí přísahal, že existuje jenom

v lidských představách. (...) Zdůrazňuji: Byl to objektivní zážitek, zcela fyzikální jev, a nemám nic cennějšího ke sdělení než pouze toto: mimo svět, který nás obklopuje a jehož částíčkou jsme, odhaluje se jiná skutečnost, nekonečně konkrétnější než ta, již všeobecně důvěřujeme. Ona je poslední skutečností, vůči které už není otázek.“ (*Istnieje inny świat*, s. 21–24)

Jak adorat?

Neobvyklá obrácení a uzdravení v průběhu výstavu Nejsvětější svátosti dokazují, že Kristus je skutečně přítomný a že působí. Je třeba zdůraznit, že Bůh působí stále, dokonce i tehdy, když se zdánlivě „nic neděje“. Vlastně je lépe, když se během adorace nic nepocituje. Nebezpečným totiž může být pomíchání zážitků emocionálních nebo psychických se zážitky duchovními. Nezávisle na pocíťovaných emocích je třeba Ježíšovi za všechno děkovat. Musíme v sobě vzbuzovat lásku ke Kristu ne kvůli darům, ale vzhledem k němu samému. Adorace je totiž trváním srdce u Srdce Boha. Slova nejsou potřebná. Mohou pomoci, zvláště když je třeba soustředit pozornost. Avšak jistotou adorace je trvání v Boží přítomnosti, pít

z Pramene lásky v postoji pokory a poníženosti a budování vazby s Bohem. Vzbuzování v sobě úkonů víry, naděje a lásky, odevzdávání svému Stvořiteli toho, co mu patří: čest, velebení a dikůčinění. Adorace je také sjednocením se s Božím Synem, který se obětuje Bohu Otcí. Pěkně to vyjadřují slova z aktu darování se Ježíši v Nejsvětější svátosti služebnice Boží Kateřiny Mechtildy de Bar, benediktny, zakladatelky Institutu benediktnek od ustavičné adorace Nejsvětější svátosti: „Ó můj Ježíši hodný velebení! Na uctění daru a oběti, ve které skládáš Otcí sám sebe, i v jednotě s ní obětuji se Tobě, abych byla vždy hostíí Tvé nejdražší vůle a oběti věnovanou Tvé výlučné chvále.“ (*Eucharystia, moja miłość*, Krakov 2012)

Pohled lásky

Během adorace se člověk vystavuje mílosrdnému pohledu Krista a může sám na něho, přítomného v Hostii, hledět. Onen pohled tělesných očí nese pohlédnutí duše. Otec Nicolas Buttet přesvědčuje, že patření na Nejsvětější svátost je nejlepší terapií vůči invazi představ a rozptýlenosti. Je to prostý způsob, jak odvracet pozornost od sebe, osvobodit se od svého

egoismu. „Běžně je náš pohled extrémně ušpiněný pornografií, smyslností, násilím a také žádosťivostí, závistí, touhou vlastnit atd. A Ježíš říká: »Tvůj pohled je zrcadlem duše. Zachovej svůj pohled čistý, aby tvé srdce bylo čisté.« (srov. Mt 6,22–23) Skutečnost zadržení našeho tělesného pohledu na Nejsvětější svátosti očišťuje ze špinavosti a znemožňuje nasměrování našeho pohledu na něco, co může znovu znečistit naše srdce, ušpinit je. Je tak nádherně v Tom, který je Nejkrásnějším z lidských synů, že není možné hledět na něco, co je ohavné a co nás hyzdí. Adorace vrací našemu pohledu krásu.“ (*Eucharystia i uzdrowienie*)

Velikáni církve

V adoraci je velmi důležitý rozměr ekleziální, rozměr společenství. Když adorujeme Nejsvětější svátost, sjednocujeme se s církví triumfující v nebi, se shromážděnými kolem Beránka a padajícími před ním na tvář. Dovolujeme vyzařovat lásce, která uzdravuje celou trpící a hříchem poraněnou lidskost, v očištění i na zemi. Adorace pro sebe samého je pokušení. Během adorace se postoj člověka mění od počátečního: „Bůh je pro mě“ v postoj: „Já jsem pro Boha.“

Velké postavy církve a svatí právě z adorace Nejsvětější svátosti čerpali síly nejenom k boji s vlastními slabostmi, ale také ke konání velkého dobra a proměňování světa. Svatá Matka Tereza z Kalkaty vytrvalost v hrdinské službě s láskou a odevzdaností čerpala z každodenní hodinové adorace Nejsvětější svátosti. K témuž vybízela i svoje spolusestry. Dokonce i když řeholnice pod nátlakem povinností usínaly únavou, věděly, že ten čas je svatý, nutný pro jejich službu. Bůh přítomný v Eucharistii je činil schopnými unést úkoly, které byly lidsky k neunesení. Když se ptali Matky Terezy, co dělat, aby byl svět uzdraven, řekla: „Ve všech vašich farnostech ustanovte věčnou adoraci Nejsvětější svátosti.“ S Bohem se ne možné stane možným.

Rovněž sv. Jan Pavel II., neohrožený poutník, který se setkával s nespočtým množstvím lidí na celém světě, v závěru svého pontifikátu zanechal encykliku o Eucharistii, svým způsobem testament a poslání pro církve a svět. Je v ní možné nalézt papežovo osobní vyznání týkající

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu ne učili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

Evangelium - Jan 6,24–35

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasedali do člunů, přijeli do Kafarna a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chleběů.“

Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom poznali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: »Chléb z nebe jim dal jíst.«“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

se adorace Nejsvětější svátosti: „Je krásné důvěrně s ním rozmlouvat, ležet na jeho hrudi jako milovaný učedník (srov. Jan 13,25) a nechat se jemně pronikat nekořečnou láskou jeho srdce. Má-li se křesťanství v naší době vyznačovat především »uměním modlitby«, jak necítit novou potřebu setrvat dlouho v duchovním rozhovoru, v tiché adoraci, v postoji lásky před Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti? Kolikrát jsem, moji milovaní bratři a sestry, učinil tuto zkušenost a čerpal z ní sílu, útěchu a podporu!“ (EE, 25)

Další následovník hodnou postavou je americký biskup, služebník Boží Fulton J. Sheen. Jeho evangelizační programy v televizi viděly miliony osob, proslavil se totiž neobvyklým darem výmluvnosti a moudrosti. Arcibiskup Sheen řekl, že za všechny svoje schopnosti vděčí každodennímu setrávání více než hodinu na eucharistické adoraci. Arcibiskup již v den svého kněžského svěcení složil slib, že bude každého dne praktikovat hodinu posvátné adorace Nejsvětější svátosti. Po 60 let kněžského života nevynechal adoraci ani jediný den. Zemřel v roce 1979 ve své soukromé kapli před vystavenou Nejsvětější svátostí.

Maria - „Nevěsta Eucharistie“

Papež Jan Pavel II. v encyklice o Eucharistii nazval Marii „Nevěstou Eucharistie“. Věděl totiž, že nové seslání Ducha Svátého i triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie jsou spojené s eucharistickou adorací, se synovským návratem lidstva k Bohu. Proto papež vybízel k eucharistické adoraci a k následování Matky Boží: „Naslouchejme především nejsvětější Panně Marii, v níž se eucharistické tajemství jeví více než v kom jiném jako tajemství světla. S pohledem upřeným na ni poznáváme, jakou má Eucharistie proměňující sílu. V ní vidíme svět obnovený v lásce.“ (EE, 62) Veliká díla Boží v Mariině životě započala od jejího pokorného přijetí Boží vůle a přilnutím celým srdcem k Bohu. K tomu je pozván i každý z nás.

*Z Miłujcie się! 5/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

(1) První část Martina svědectví otiskujeme na str. 10. [pozn. red.]

Prohlášení ČBK k manželství stejnopohlavních párů

V souvislosti s opakující se snahou zavést do právního řádu ČR úpravu pojetí manželství se Česká biskupská konference rozhodla vydat následující prohlášení:

Redefinici manželství, tj. rozšíření instituce manželství na stejnopohlavní páry, považujeme za krok nesprávným směrem. Domníváme se, že není nutné reagovat na každou výzvu dnešní doby jejím ukotvením v legislativě. Jsme přesvědčeni, že existují smysluplnější řešení, spočívající např. v odlišném označení svazku stejnopohlavních párů. Uzákonění manželství těchto párů by s sebou přineslo i nárok na adopci dětí.

Tisíciletá zkušenost lidstva potvrzuje, že základem manželství je soužití muže a ženy. Je třeba mít na paměti, že manželství má hluboký smysl, který nespočívá pouze v obdarování se vzájemnou láskou, ale také v plození a výchově dětí, které zajišťují kontinuitu lidského rodu.

*Čeští a moravští biskupové,
Velehrad, 7. července 2021
(Zdroj: www.cirkev.cz)*

Výzva českých a moravských biskupů věřícím k nadcházejícím parlamentním volbám

Přinášíme prohlášení českých a moravských biskupů k volbám do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (8.-9. října 2021), které je určeno pro věřící:

Milí bratři a sestry,
na podzim nás čekají parlamentní volby. Nejsou jen jedněmi z mnohých, každé volby jsou jedinečné a důležité, možná něčím významné a přelomové, protože zajišťují naši zemi další směřování.

Kardinál František Tomášek – blahé paměti – prohlásil v listopadu 1989: „V této důležité hodině zápasu za pravdu a spravedlnost v naší zemi jsem já i katolická církev na straně národa.“ Opakujeme tato jeho slova jako závazek, který trvá. Katolická církev v této zemi chce i v tomto okamžiku stát na straně národa. Co to ale znamená dnes, více než třicet let po sametové revoluci? Znamená to, že jestliže jsme křesťané – katolíci, máme být také dobrými občany a sousedy. Pro společné dobro naší země chceme udělat všechno to, co můžeme. V první řadě je třeba jít k volbám. Křesťan by neměl volit jen podle osobních preferencí, ale měl by mít vždy na zřeteli obecné dobro, a tím i křesťanskou lásku k bližnímu. Je třeba dobře rozmýšlet nad prezentovanými volebními programy a prohlášeními, abychom nepodporovali ty, jejichž úmysly jsou v rozporu s katolickým učením, například v oblasti

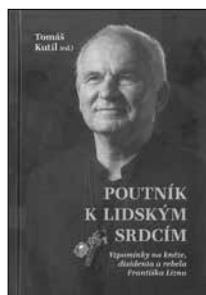
morálky, spravedlnosti či záměru Stvořitele s člověkem. Dále je důležité autenticky žít křesťanský život a poctivě pracovat. V neposlední řadě pak je naší čestnou povinností modlitba za naši zemi a všechny, kteří zde žijí.

Proto, sestry a bratři, nyní vyzýváme k tomu, abychom přispěli k obnově naší země osvědčenými prostředky: modlitbou a postem. Čtyřicet dní před volbami se vytrvale modleme za jejich dobrý výsledek. Může se tak například stát společnou modlitbou desátku růžence „který Ducha Svátého seslal“ ve farnostech či v rodinách, přimluvaní za dar moudrosti pro voliče i kandidáty během bohoslužeb, stejně jako při společné modlitbě doma. První pátek v měsíci říjnu by bylo velmi vhodné se společně postit na tento úmysl. Kromě těchto podnětů je samozřejmě možné ve prospěch budoucnosti naší země udělat mnoho dalšího, kreativně se meze nekladou.

K dobré a zodpovědné volbě podpořené duchovním úsilím Vám ze srdce žehnáme!

*Biskupové Čech, Moravy a Slezska,
Velehrad, 7. července 2021
(Zdroj: www.cirkev.cz)*

NEVŠEDNÍ OSOBNOSTI

POUTNÍK K LIDSKÝM SRDCÍM
 • VZPOMÍNKA NA KNĚZE,
 DISIDENTA A REBELA
 FRANTIŠKA LÍZNU
Tomáš Kutil (ed.)

Kniha ukazuje, kým všim byl jezuitský kněz František Lízna (1941–2021) a jak dovedl oslovovat i lidi velmi rozdílné. Redaktor Katolického týdeníku Tomáš Kutil sebral vzpomínky lidí, které v některé fázi svého života František Lízna potkal. Lidí, kterým pomohl a většinou je výrazně ovlivnil. Nechybí mezi nimi jeho věrná spolupracovnice Josefka, jezuitský představený, sochař, lékař, disident či publicista. Najdete zde i zřejmě poslední rozhovor, který P. Lízna za svého života poskytl.

Cesta - Iva Pospíšilová • Váz., A5, 152 stran, 198 Kč

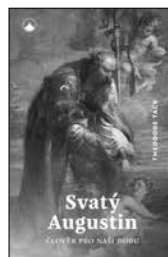
NESVATÍ SVATÍ A JINÉ PŘÍBĚHY
Metropolita Tichon Ševkunov
Z ruštiny přeložil Antonín Čížek

Kniha vypráví o světě klášterů a mni- chů, o hledání a nalézání, o zápasech a protiv- enstvích. Setkáme se tu i s humorem, se situacemi, které mají do šablonovitých před- stav o církevním životě daleko. Desít- ky příběhů skládají pestrou mozaiku nábo- ženského života současného Ruska. Nalezneme tu vyprávění o duchovních cestách známých osobností jako Bulat Okudža- va, Sergej Bondarčuk, Georgij Žukov či Andrej Bitov. Setkáme se i s příběhy osob zcela neznámých, ale v autorových očích

svatých. *Nesvatí svatí* jsou zároveň svědectvím o skrytém životě církve v dobách bolševického režimu, o konspiraci a upřímné snaze zachovat si víru a svobodu, i o úskalích postsovětských časů. Kniha je určena pro všechny, kdo se chtějí dozvědět o Rusku a jeho duchovnosti přímo od pramene.

*Pavel Mervart • Druhé upravené vydání
 Váz., A5, 512 stran, 399 Kč*

SVĚTCI ODPOVÍDAJÍ NA NAŠE OTÁZKY

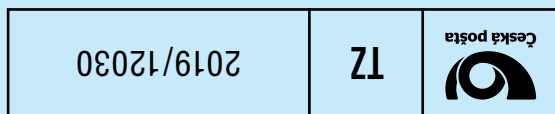

**SVATÝ AUGUSTIN • ČLOVĚK
 PRO NAŠI DOBU**
*Theodore Tack • Z angličtiny přeložila
 Helena Klápková • Odpovědný redaktor
 Pavel Mareš*

Žít křesťansky, brát vážně Ježíšova slova znamená utkávat se ve svém životě s mnoha výzvami. Pokud je tento zápas poctivý, do- čkáme se opravdové radosti – tak jako svatý Augustin. Tento africký světec byl velký řečník, filosof a teolog, řadu lidí ale oslovuje jeho hluboká spiritualita, lidskost a celoživotní zá- pas o Boha i svůj charakter. Pro Theodora Tacka je člověkem pro naši dobu právě kvůli poctivé snaze odpovídat na základ- ní otázky lidské existence: Jak poznat Boha a lépe sám sebe? Jak odpovědně zacházet se světem, ve kterém žijeme? Jak se s Bohem důvěrně spojovat v modlitbě? Jak skrze vlastní ob- rácení přijmout Boží milost? Jak být církví – skutečně „Boží- mi lidmi“? A jak ve vztahu s Bohem naplnit své lidství? Hle- dejme odpovědi spolu se sv. Augustinem prostřednictvím této malé knižičky.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 115x173 mm, 208 stran, 249 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.